

Håp i Nederland

Av Megan Armknecht

Basert på en sann historie

Grace er en 15 år gammel jente som bodde i Nederland under 2. verdenskrig. Krigen har herjet i en lang tid. Folket i Nederland sulter, og de håper at krigen snart vil ta slutt.

Det siste året av 2. verdenskrig var den verste for Nederland. Nazistene tok absolutt alt. Grace kunne ikke gå på skolen. Det fantes ikke kull å varme opp huset med. Grace og familien hennes måtte spise tulipanløk for ikke å sulte. De smakte *forferdelig*! Det verste av alt, var at pappa fremdeles var krigsfange.

Men håpet hang i luften. Folk sa at nazistene holdt på å tape krigen. Og i mai i 1945 overga nazistene seg. Nederland var endelig fritt igjen! Folk feiret i gatene. Nå kunne Grace gå tilbake til skolen igjen. Det fantes ingen soldater å være redd for.

Det aller beste hendte en dag da Grace og brødrene hennes gikk hjem fra skolen, da de så det nederlandske flagget flagre foran huset deres. De visste at det bare kunne bety en ting.

“Pappa er hjemme!” ropte Heber.

Grace og brødrene hennes løp inn. Grace kastet armene rundt pappa og ga ham en stor klem. Han klemte henne godt tilbake. Det var så fantastisk å ha pappa hjemme.

Like etter det begynte det å komme pakker med mat, klær og medisin til Nederland. Kirkelederne i Salt Lake

City sendte mange forsyninger for å hjelpe folk etter krigen. Grace fikk til og med en ny kjole! Hun hadde hatt på seg den samme kjolen i over fem år, så hun var veldig glad for å få en ny en.

For første gang på flere år hadde Grace nok å spise. Misjonspresidentskapet og myndighetene i Nederland bestemte seg for å starte et potetprosjekt for å dyrke mer mat. Kirkens medlemmer plantet poteter i åkrene i nærheten. Til høsten ville de ha tusenvis av poteter å spise.

“Se!” sa Grace til pappa, mens hun pekte på en potetspire. “Vi vil aldri gå sultne igjen!”

Pappa nikket men smilte ikke. Han sa: “Jeg snakket med president Zappey. Han fortalte at de siste-dagers-hellige i Tyskland fortsatt sulter, akkurat slik vi gjorde. De får ikke hjelp fra myndighetene slik som oss.” Pappa la armene sin rundt skuldrene til Grace. “President Zappey har spurt oss om vi vil gi våre poteter til de hellige i Tyskland.”

“Gi bort potetene våre!” ropte Grace. Men *nazistene* var fra Tyskland! “De er kanskje siste-dagers-hellige, pappa, men de er fortsatt tyskere”

“Jeg vet at det ikke er lett,” sa far. “Men de er også Guds barn. Han elsker dem også. Jeg tilgav dem for at de tok meg til fange. Herren kan hjelpe oss alle å tilgi.”

Grace så opp på pappa. Han var den modigste personen hun kjente, men hun visste ikke om hun hadde

mot til å tilgi slik som han. Så husket hun en av lærerne på skolen under krigen. Læreren hennes hadde sagt at ikke alle tyskere var nazister, og ikke alle nazi-soldater var slemme. Og nå sultet jentene og guttene i Tyskland, akkurat slik Grace hadde gjort.

Grace trakk pusten dypt. “Jeg forstår,” sa hun. “La oss gi dem potetene våre.”

Pappa ga henne en klem og smilte. “Du er sånn en modig jente. Dette er en vanskelig ting å gjøre. Men vi er Jesu Kristi disipler, og det er våre tyske brødre og søstre også.”

Grace smilte. De sinte følelsene i hjertet hennes smeltet bort, og hun følte seg rolig og varm. Hun

kunne tilgi tyskerne. Og Jesus kunne hjelpe henne å elske dem også. ■

Artikkelforfatteren bor i New Jersey, USA.

Siste-dagers-hellige i Nederland ga 70 tonn med poteter og 90 tonn med sild til de tyske siste-dagers-hellige. Senere, i 1953, sendte tyske hellige matvarer til Kirkens medlemmer i Nederland etter en stor flom.